

provésti (§ 274 c. ř. s.). Žalobkyně nenabídla o svém tvrzení, že jest churava a k výdělku neschopna vůbec žádného osvědčení, a nabídla pouze osvědčení o zlomyslném opuštění manželem korespondencí, svědkem Františkem N-ou a výslechem stran. Dle §u 274 c. ř. s. lze tvrzené okolnosti osvědčiti všemi průvodními prostředky, vyjmajíc důkaz výslechem stran. Nabídnuté korespondence vůbec nepředložila a svědkem Františkem N-ou byl spíše osvědčen opak toho, co žalobkyně tvrdí. Dle něho neopustil žalovaný, jak se k svědku vyjádřil, společný byt z l o m y s l n ě, nýbrž proto, by sobě a manželce vynašel jiný byt, poněvadž chtěl učiniti přítrž domácím různicím a nesvárům, jež vyvolávala tchýně, u níž bydlili. Neprávem soud rekursní má za to, že nárok žalobkyně na prozatimní opatření placením výživného jest osvědčen již ustanovením §u 91 obč. zák. a že jsou tu předpoklady opatření dle §u 382 čís. 8 ex. ř. již proto, že žalovaný zrušil proti předpisu §u 93 obč. zák. manželské spolužití a odstěhoval se do jiného bytu a výživného neplatí. Dle §u 91 obč. zák. jest sice manžel povinen poskytovat své manželce dle svého jmění slušnou výživu, naproti tomu jest však manželka dle §u 92 obč. zák. povinna svého manžela do jeho bydliště sledovati a v domácnosti dle sil svých mu pomáhati a jen za těchto podmínek náleží jí nárok na poskytování výživy manželem. Manželka, bydlící fakticky odděleně, má sice též nárok na výživné, avšak jenom tehdy, je-li ochotna muže svého do jeho bytu následovati. Františkem N-ou jest však osvědčeno, že žalobkyně prohlásila vůči manželce, žádajícímu, aby ho do nového bytu následovala, jak manžel mu sdělil, že nechce, že od matky nepůjde. Osvědčení zlomyslného opuštění manželky manželem a výdělečné nezpůsobilosti manželčiny touto tudíž neprovedeno. Právem proto první soudce její návrh na prozatimní výživné zamítl pro nedostatek osvědčení zákonných podmínek prozatimního opatření podle §u 382 čís. 8 ex. ř.

Čís. 4164.

Na mzdu horníků jest přípustna exekuce nejen pro výživné ze zákona, nýbrž i pro jiné pohledávky. Při rozhodnutích po 2. srpnu 1924 jest vzítí — třeba i teprve vyšší stolicí — zřetel ku zákonu ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 23. září 1924, R I 759/24.)

Exekuci na mzdu horníka soud první stolice povolil, rekursní soud usnesením ze dne 9. srpna 1924 exekuční návrh zamítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Zákonem ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n., doplněn byl zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., v ten rozum, že pozbyly platnosti veškeré dosavadní předpisy o tom, že exekuce na některé ze služebních platů uvedených v §u 1 zákona ze dne 15. dubna

1920, čís. 314 sb. z. a n., jest zcela nebo z části vyloučena. V tomto zákonném ustanovení, jak zpráva ústavně právního výboru o vládním návrhu zákona (tisk 4597) čís. 4656/1924 výslovně uvádí, spočívá též speciálně zrušení Šu 207 horn. zák. Pokud platů hornických se týká, jest pro budoucnost dána možnost exekuce na ně netoliko pro pohledávky výživného, nýbrž i pro jiné pohledávky. Zákon ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n., začal působiti dnem vyhlášení, t. j. dnem 2. srpna 1924. Napadené rozhodnutí stalo se dne 9. srpna 1924, tedy v době, kdy již § 207 horn. zák. byl zrušen. Měl proto soud rekursní při svém rozhodování o rekursu povinného k tomuto, v době rozhodování již platnému zákonnému stavu vzíti zřetel. Když tak neučinil a návrh vymáhajícího věřitele na zabavení mzdy povinného, 6.000 Kč ročně převyšující, zamítl a usnesení soudu první stolice, navrhanou exekuci povolující, změnil z toho důvodu, že výsada Šu 207 horn. zák. dosud platí, nepostupoval dle tehdy platného zákonného stavu a neposoudil věc správně, neboť nový zákonný stav platností zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n., mezi tím přivedený, není novou skutečností, ke které by v druhé stolici nebylo lze přihlížeti, poněvadž v době rozhodování v první stolici zde ještě nebyla.

Čís. 4165.

Přípustnost pořadu práva (zákon čís. sb. z. a n. 4/1918) pro nárok na náhradu škody za neoprávněné pryž zabavení dováženého zboží celním úřadem.

Stát zodpovídá za škodu způsobenou nezákonným výkonem veřejné moci na Slovensku jen tehdy, lze-li úřadu (orgánu), jenž škodu způsobil, přičítati zavinění a sběhl-li se případ v normálních poměrech.

Nedostatek povolení k dovozu není důvodem zabavení dováženého zboží, nýbrž jest zboží odeslati zpět odesílateli na jeho útraty a nebezpečí. Koncem roku 1919 nebyly na Slovensku mimořádné poměry.

O nároku na náhradu škody lze rozhodnouti bez ohledu na to, zda bylo již příslušným trestním (disciplinárním, správním) úřadem zjištěno, že dlužno přičítati zavinění tomu kterému státnímu orgánu.

(Rozh. ze dne 23. září 1924, Rv I 689/24.)

Žalobce, obchodník na Slovensku, domáhal se na Československém státu náhrady škody, ježto finančními orgány bylo prodáno zboží, došlé ho z Maďarska, proto, že neměl pro ně dovozního povolení. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** (zemský civilní soud v Praze) žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Nesprávné právní posouzení shledává odvolatel v tom, že první soud nepoužil na tento případ právních obyčejů, na Slovensku platných, dle kterých stát ručí za zavinění svých úředníků a neuznal, že jde o nárok soukromoprávní. I ta i ona výtká jest neodůvodněnou. Žalobce tvrdí, že jeho nárok jest soukromoprávním, poněvadž opírá jej o povinnost státu, který jako de-tentor vlnu převzal, aby mu ji opět vydal. Názor ten je mylný. V žalobě se sice tvrdí, že přednosta stanice dovolil žalobci, by až do zaopatření